

Lap: **Világosság**
1950. DEC. 21.

Megjelent: _____

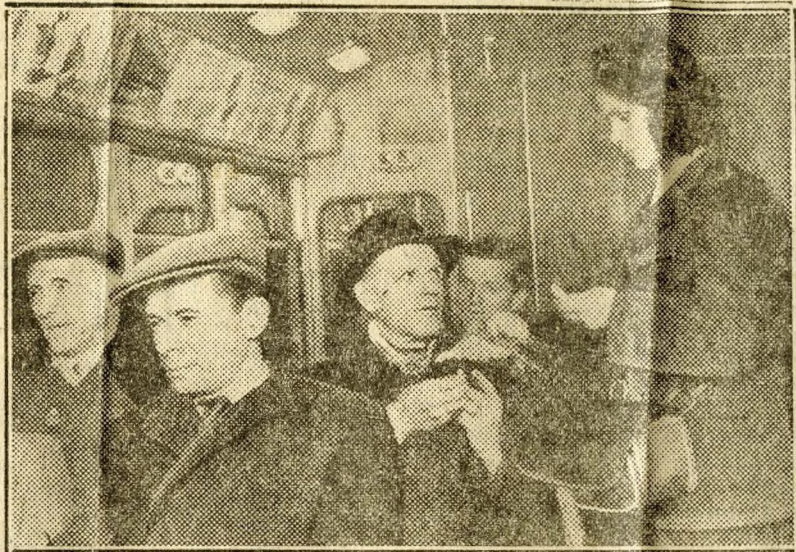
EGYÉVES A TROLIBUSZ

Egyéves a trolibusz. Eppen egy éve, hogy a sötétvörös meggyiszini kocsi megjelentek a pesti utcákon. Szeretet és érdeklődés kísérte mindenütt őket. Trolin utazni: ez rövidesen jogalom lett Budapesten, vasárnapi program. Kocsikázni egyet a trolival! A gyerekek is ezt kérték jutalmul szüleiktől és délutánonként megilletődött és izgatott gyermekarcok tekintettek a járókelőkre, a fényesen kivilágított kocsiablakokból.

A „trolli“ Budapest kedvence lett.

— Hogyne szeretné mindenki — mondja Veres I. Endréné, a Magyar Népköztársasági Erdemrend bronzjokozatával küüntetett kalauznő — hiszen a trolibuszt a Szovjetunió adta nekünk. Minden része a szocializmus nagy országáról beszél. A vezető például kényelmes, tágas fülkében dolgozik, figyelmét a munkájára összpontosíthatja. Nézzük csak meg ezzel szemben a földalatti szük, kényelmetlen vezetőfülkéjét, ahol jóformán moccani sem lehet! A trolibusz gyorsan és biztosan megy a dolgozókkal, nincs bal eset, mert a kocsi zárt, nem lehet a lépcsőn lógni, kívül kapaszkodni. És, hogy örülnek téli reggeleken az asszonyok, gyerekek, a jó meleg, fűtött trolibusznak!

A trolibuszt mindenki szereti. Min-

Veres I. Endréné, a sztahanovista kalauznő, munkája közben a trolibuszon.

denki, aki dolgozik és aki utazik rajta.

Egy évvel ezelőtt, amikor megindult a munka, egymásután alakultak a brigádok. Minden dolgozó versenyzett. Élüzem lett a trolibusz! A szocialista munkaverseny a trolibusz dolgozóinak a legjobb tulajdonságait hozta felszínre. Egymásután nőttek ki az emberek, Horpácsi Tivadarné trolibusz-vezető a forgalmi tisztiiskolába került és a FVV egyetlen sztahanovista kalauznője is a trolibuszon dolgozik: Veresné, akit most tüntettek ki.

Veresné vékony, fürgé fiatalasszony, csupa tűz, ha a munkájáról beszél.

— A mi trolink neveli is az embereket — mondja —, amióta trolibusz van, azóta szokta meg a közönség, hogy az autóbuzson is hátul van a felszállás és elől kell leszállni. Azelőtt? Kérhetett, könyöröghetett a kalauz, nem használt. Elöl-hátul ugráltak fel a buszra. A trolibuszon vigyáznak az utasok, nem szemetelnek, nem piszkítják be. Ha valaki gorombáskodni próbál a kalauzzal, közbeszólnak, rendre utasítják. Büszke vagyok, hogy ezt sikerült elérni. De a legnagyobb boldogság az, amikor egy egész iskola száll fel. Színházba mennek és útközben elkezdene énekelni, csak úgy zeng az

utca, ahol a kocsi elhalad. Velük énekelek én is. Amikor látom ezeket a fiatalokat, arra gondolok, milyen jó, hogy nekik már nem kell olyan keservesen megküzdeni az élettel, mint nekem kellett, aki 13 éves koromban már magam tartottam fenn magamat. Voltam fodrászstanonc, meg fűszeres-boltban kifutólány. Rossz rá gondolni. Arra gondolok, amikor ezeket a fiatalokat látom, mennyivel jobb most mindnyájunknak. Például az uram, aki villamoskalauz és már nem is olyan fiatal, hiszen 34 éves, most jutott el odáig, hogy az egyetemre járhat!

Veresnének és a trolibusz többi dolgozójának nagy szomorúsága, hogy az élüzem-jelvény novemberben Kelenföldre vándorolt. Elhódították az ot-taniak. Most öt kalauz-brigád és tizen-nyolc vezető harcol, hogy visszazere-zék. Szeretettel segítik a kezdőket és egymást közös munkájukban.

A számok mutatják, hogy mennyire szeretik a budapestiek a trolibuszt. Most egy éve, amikor indult, 35.000 — ma 55.000 személy utazik rajonta rajta.

A fürgé, kedves trolibuszon, mely Budapest kedvence.

(i. m.)